

La Pedrera accessible

Transcripció de l'audioguia
per a nens de 6 a 12 anys

100 INTRODUCCIÓ

Benvolgut visitant, benvingut a La Pedrera, el singular edifici construït per l'arquitecte Antoni Gaudí a principis del segle XX. Et convidem a recórrer algunes parts d'aquesta construcció seguint els passos de l'Enric, un nen que va a la recerca del seu amic Miquel, a qui ha vingut a veure per jugar una estona.

L'audioguia està dividida en tants fragments com espais visitaràs: el pis, les golfes i el terrat. Per seguir la història que correspon a cadascun has de buscar i prémer el número equivalent. Com bé saps, la part de la casa on ets ara és un museu i cal recórrer-lo adoptant un comportament adequat al lloc on et trobes ara. La gent que, com tu, es disposa a descobrir La Pedrera, també coneguda amb el nom de casa Milà, agrairà que caminis pausadament, que et fixis en els molts detalls que t'ofereix l'edifici i que parlis amb un to de veu moderat. Aquest capteniment t'ajudarà a gaudir de la visita i a evitar que prenguis mal en aquells passatges que són una mica perillosos, o que es facin malbé els objectes fràgils o delicats que trobaràs exposats al llarg del recorregut.

Bé doncs, comencem la història. T'han explicat que has de prémer en el teclat el número de la icona de color blau a cada espai que visitaràs, oi?

Doncs, vinga!

200 EL PIS

Soroll d'algú que puja les escales àgilment.

Passos pel passadís.

Enric – Ring, ring

Soroll de porta que s'obre.

Mare - Hola maco, què vols?

Enric – Sóc l'Enric.

Mare – Ai, sí, ja em recordo de tu.

I què vols?

Enric – Vinc a jugar amb en Miquel, m'ha telefonat que li havien regalat un periscopi i he vingut a veure què és això...

Mare – Passa, passa, no et quedis aquí fora. Ara mateix no sé pas on s'ha ficat el meu fill. Però, com és que dus les mans tan brutes?

Enric – És que...

Mare – Ai senyor, sembles en Miquel. Tots els nens sou iguals! Au, passa al bany i renta-te-les.

Soroll de passos que van cap al bany

Soroll d'una aixeta que s'obre i d'aigua que cau i de mans que s'ensabonen

Mare – Potser l'Enric està jugant a la seva habitació.

Se sent el plor d'un nadó

Mare – Oh, vaja! Passa un moment al saló... És que la petita, que és a la meva habitació, s'ha despertat.

www.lapedreraeducacio.org > Espai interactiu

Enric – Oh, quantes coses! Que hi ha el periscopi d'en Miquel?

Mare – No toquis res, fes el favor! Ja vinc, petita, ja vinc!

Passos que van al dormitori dels pares i soroll de posar un xumet

Mare – Au, té, petita, té. Xxxxt, xxxt... Dorm, dorm...

Soroll de telèfon.

Enric – Vol que contesti? Com que està ocupada...

Mare – No, no! Ja deixarà de sonar quan vegin que no responem.

Mare - Vaig a veure si el periscopi és al despatx.

Soroll de passes que s'encaminen cap al despatx.

L'Enric truca a la porta.

Soroll de porta que s'obre i es torna a tancar.

Enric – No hi és! I tampoc en Miquel. On pot ser?

Mare – No ho sé pas! Haurem de continuar buscant. Mira que si s'ha amagat a la cambra de l'àvia o bé a l'habitació dels mals endreços...

Enric – A mi m'agrada molt anar-hi! Hi ha tantes coses per jugar...

Mare – Per jugar, dius? Mai de la vida!

Enric – Doncs per amagar-se...

Mare – Ni se t'acudeixi! Apa, passem per la cuina. Que vols una mica de berenar?

Enric – I tant que sí!

Soroll de tallar pa i trencar una presa de xocolata.

Mare – Té, pa amb xocolata.

Enric – Moltes gràcies! Mmmm, que bo! Però, i en Miquel?

Mare – Ai, sí! Aquest xicot és tan entremaliat que si ha entrat a l’habitació de la minyona o bé al planxador li hauré de dir quatre coses.

Soroll de passos

Mare – Per fi ja hem arribat a l’habitació del meu fill.

Enric – Aquí no hi és en Miquel!

Mare – On s’ha ficat? Però, per què saltes?

Enric – Intento de no trepitjar els pops i les algues del fons del mar!

Mare – Però, què dius? Si només són rajoles. Les va fer el senyor Antoni Gaudí, l’arquitecte de la casa Milà.

Enric – La casa Milà?

Mare – Sí, aquest és el nom de l’edifici. Encara que molta gent l’anomena La Pedrera per la seva forma.

Enric – Doncs la meva mare diu que els ferros forjats dels balcons li recorden les algues del fons del mar.

Mare – Ah!, potser per això et penses que els dibuixos de les rajoles són pops i algues de debò...! Quins acudits!

Enric – Doncs en Miquel i jo juguem moltes vegades a imaginar que som al fons del mar.

Mare – Quin parell de dos!

Enric – Però, on és en Miquel?

Per seguir la història has de prémer en el teclat el número de la icona de color blau

300 LES GOLFES

Soroll de peus que pugen les escales.

Enric – Que hi ha algú?

Soroll de passes que vénen d'algun indret de les golfes.

Minyona – Hola, nen, què busques?

www.lapedreraeducacio.org > Espai interactiu

Enric – Sóc l'Enric, l'amic del Miquel. He vingut a buscar-lo per jugar amb ell. No l'has vist? Hauria de ser aquí amb el seu periscopi.

Minyona – Doncs el teu amic és un trapella. Si és aquí, els seus pares s'enfadaran molt amb ell. A les golfes només hi venim les minyones a rentar i estendre la roba!

Enric – I com és que ho feu aquí dalt?

Minyona – Perquè l'arquitecte d'aquesta casa, Antoni Gaudí, ho va pensar i construir expressament així. Com que aquí no hi ha parets, l'aire circula lliurement i la roba s'asseca de meravella.

Enric – Ja, ja! En Miquel i jo algunes vegades juguem a disfressar-nos amb la roba estesa.

Minyona – Vaja! I a nosaltres que ens costa tant de deixar-la neta! Sou uns bons trapelles!

Enric – Ens ho passem molt bé, saps? Però, no ho diguis a ningú, eh?

Minyona – No pateixis, jo sé guardar secrets.

Enric – I, saps? També juguem a amagar-nos per totes les golfes!

Minyona – I no us fan por aquestes parets tan guerxes?

Enric – No! És molt divertit que tot sigui tan ondulat, t’hi pots amagar molt bé!

Minyona – Enric! Res d’amagar-se ara, sents? No oblidis que has vingut a buscar en Miquel!

Enric – En Miquel i el seu periscopi!

Enric i Minyona cridant – Miquel! Miquel! On ets?

Enric – Oi que aquí no hi ha parets? Doncs si en Miquel és per aquí, per força ens ha de sentir. Les nostres veus poden arribar a tots els racons. Es com si estiguéssim dins la panxa d’una balena, com en Pinotxo...

Minyona – Una balena, això? Però, què dius? Són arcs cat.. cate... catenaris, em sembla que en diuen.

Enric – No, mira, mira el sostre. Jo hi veig unes costelles com les que tenen les balenes.

Minyona – El pare del teu amic Miquel, el meu amo, diu que sembla l’esquelet d’una serp pitó.

Enric – Ja! Aquesta casa és plena de formes animals.

Minyona – Diques-m’ho a mi que l’he de netejar!

Enric – Jo ja sé per què passa, això! El meu pare m’ha explicat que quan Antoni Gaudí era petit va estar molt de temps malalt i com que no podia córrer ni saltar, es passava l’estona observant la natura. I, quan es va fer gran tot això li va servir per donar forma als edificis que feia.

Minyona – Era ben estrany, aquest Gaudí!

Enric – Doncs el meu pare diu que era un geni.

Minyona – Qui ho sap! Podríem fer un tomb per les golfes a veure quantes de les coses que hi ha s’assemblen a alguns animals...

Enric – o a algunes plantes...

Minyona – Fem una passada per aquí, però fem-la de pressa que tinc molta feina endarrerida. Al pis m’espera la roba per planxar. En aquesta casa sempre hi ha feina!

Enric – Vols que t’expliqui una cosa? Quan vaig anar al museu de zoologia hi havia moltes vitrines plenes d’esquelets d’animals.

Minyona – Doncs, vols que te n’expliqui una altra? El senyor Gabriel, el meu amo, diu que d’aquí a un temps, a aquestes golfes també n’hi haurà, de vitrines i els visitants podran veure-hi tot això que nosaltres estem dient.

Enric – I ell, com ho sap?

Minyona – El senyor Gabriel és molt savi i sap un munt de coses perquè pensa, parla amb moltes persones i llegeix sense parar. I diu que hi haurà un esquelet de la serp pitó i tot

Enric - Oh vaja, m’agradaria que hi hagués l’esquelet d’una balena!

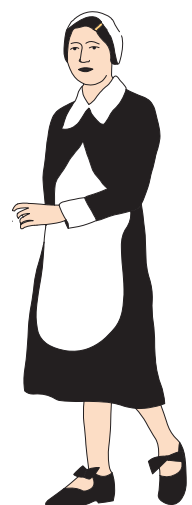
Minyona – Prou xerrar Enric, més val que ens preocupem per saber on és en Miquel.

Enric – És veritat! Si no ha contestat...

Minyona – això vol dir que és

Minyona i Enric – AL TERRAT!

Per seguir la història has de prémer en el teclat el número de la icona de color blau

400 EL TERRAT

Minyona – Vaja, ja som al terrat!

Enric – Oh, sí! M'agrada molt aquest lloc, sempre hi ha escales per pujar i baixar! Me n'hi vaig!

Minyona – Ni parlar-ne! No vull que t'allunyis. Amb un desaparegut ja n'hi ha prou. Ai, Miquel, Miquel, on t'has ficat? Sempre fa igual!

www.lapedreraeducacio.org > Espai interactiu

Enric – Què vols dir, que sempre s'escapa al terrat?

Minyona – Els seus pares li tenen dit que no surti sol. El terra és molt esglaonat i llisca, cal anar amb compte i els badalots són perillosos.

Enric – Els bada.. què?

Minyona – Els badalots són els dipòsits d'aigua.

Enric – I on són?

Minyona – Veus? Són aquestes torres entapissades de trencadís.

Enric – Mira, si tingués uns binocles com els que fa servir la meva mare quan va al Liceu podria veure de molt a prop els trossos de les rajoles que van fer servir per folrar els bada, què?

Minyona – El badalots!

Enric – Quin nom tan divertit!

Minyona – Saps què, Enric? Jo, fins i tot sense binocles puc veure que el color del trencadís dels badalots és blanc.

Enric – Si hi veus tan bé potser si anessis al Liceu a sentir òpera no et caldrien els binocles de la meva mare.

Minyona – Jo, al Liceu! Valga'm Déu! No hi he anat mai i no crec que mai hi vaigi. On s'és vist, una minyona al Liceu!

Enric – I per què serveixen aquelles altres torres?

Minyona – Tu també tens la vista mot fina, vailet! Serveixen per donar ventilació als habitatges de l'edifici.

Enric – Per què s'han de ventilar?

Minyona – Ui!, l'arquitecte d'aquesta casa, Antoni Gaudí, hi tenia molta mania amb això. Deia que les cases han de tenir molta llum natural, que han de ser ventilades, que així tots gastem més bona salut.

Enric – I què hi fan tots aquests guerrers gegants?

Minyona – Vols dir les xemeneies per on surten els fums?

Enric – Xemeneies? No, xemeneies, no. Guerrers de bo de bo.

Minyona – Guerrers de debò? I per què els hem de menester, noiet?

Enric – Per vigilar la casa, que no se l'endugui ningú.

Minyona – Aquesta sí que és bona! Que no veus que una casa tan gran no se la podria endur ningú?

Enric – Doncs a mi m'ho va explicar en Miquel!

Minyona – Quin Miquel, el Miquel de casa? El que estem buscant?

Enric – Sí, ell mateix m'ha dit que ho havia sentit explicar a l'àvia.

Minyona – Ja la conec jo, a l'àvia. Sempre explica històries que ningú no sap si són veritat o mentida.

Enric – Mira, si tingués els binocles que t’he dit abans fins i tot podria veure... Minyona – Què?

Enric – Veus la torre decorada amb vidres d’ampolles de cava? Està molt lluny, però amb els binocles podria veure com són els vidres i quin color tenen.

Minyona – Ai, ai! El que hem de fer és marxar d’aquí, que la feina m’està esperant!

Enric – Encara no! Veus el que jo veig? Veig les finestres de la façana de dintre de la casa de ben a prop.

Minyona – Quines finestres?

Enric – Aquestes que semblen els ulls d’un gegant amb parpelles i tot. A tu no et fan por? A mi, sí!

Se senten les campanades d’un rellotge que toquen les 7.

Enric – Vaja, les 7! Me n’he d’anar encara que no hagi vist en Miquel!

Soroll de passos que van cap a la porta.

Enric – A veure qui arriba primer al quart pis!

Soroll de porta que s’obre.

Mare – Enric?

Minyona – Som aquí, senyora!

Enric – Sí, aquí!

Mare (gairebé sense alè) – Ufff! Enric! El meu marit ha telefonat dient que en Miquel és a cal barber. Hi han anat tots dos.

Enric – Oh! No podem jugar!

Mare – Així que ho he sabut he pujat a buscar-te i com que no t’he trobat a les golfes he pujat al terrat.

Minyona – Jo l’estava vigilant, senyora.

Enric – És veritat, i junts hem descobert moltes coses.

Mare – Hauràs de tornar un altre dia, maco. Abans de venir truca’ns per telèfon. Així ens assegurarem que el meu fill Miquel és aquí.

Enric – Molt bé! Així ho faré...

Minyona – Jo, senyora, si m’ho permet, torno al pis. Al planxador m’hi espera molta feina. Passi-ho bé!

Soroll de passos que van cap a la porta.

Soroll de porta que s’obre.

Enric – Jo també me’n vaig. Adéu!

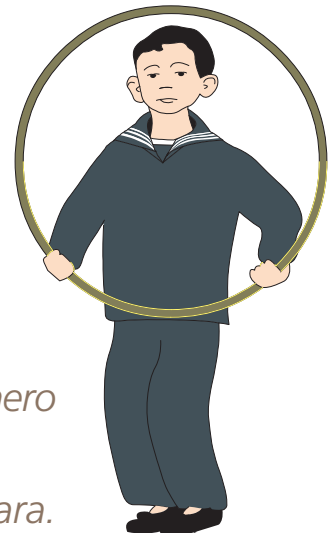
Mare – No corris tant, que jo també baixo.

Soroll de porta que es tanca.

Mare – Dóna records als teus pares!

Soroll de peus que baixen àgilment les escales.

Si encara no has visitat El Pis, vés-hi i prem el número dos zero zero (200) del teclat, així sabràs com comença la història que has estat escoltant fins ara.

Sisplau, abans d’anar-te’n no t’oblidis de tornar l’audioguia al mateix lloc on te l’han donada.
